

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením ze zabraných nemovitostí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vlastníka.

Důvody:

V rekursu uplatňovala povinná strana, že Státní pozemkový úřad dal jí v roce 1922 dvě výpovědi, které vešly v moc práva, ale pak že jí dal ještě nové výpovědi v letech 1924 a 1925, zejména též dne 3. července 1925 a že tyto nové výpovědi znamenají konkludentní zrušení výpovědí z roku 1922 a uznání jich bezpředmětnými, a vytýká v dovolací stížnosti, že rekursní soud tuto výtku přešel mlčením. Ačkoliv není úsudek stěžovatelův správným, neboť nová výpověď, i když by se týkala téhož předmětu, mohla dána býti také z pouhého nedopatření, přehlédnutí, že už jednou předmět ten vypovězen, což při silné agendě je na snadě, takže tu není nutkavosti v §u 863 obč. zák. předpokládané, stačí úplně poukázati prostě na to, že stěžovatel sám jedním dechem tvrdil, že výpověď z roku 1925 neobsahuje ani jedinou z parcel, jež se nyní exekvují, neboť, pakliž tak, tak i při jeho právním stanovisku, že dán jest konkludentní čin §u 863 obč. zák., mohlo by to míti místa jen ohledně parcel, které i ve výpovědích z roku 1922 i ve výpovědích pozdějších obsaženy byly a udány býti měly, takže výpovědi z roku 1922, pokud obsahovaly nemovitosti ve výpovědích pozdějších neobsažené, ve své moci a váze setrvati musily.

Námítka, že exekvované nemovitosti jsou v pachtovním držení třetích osob, drobných pachtýřů, jest rovněž planá, neboť povinná strana nemůže činiti námitky z práv třetích osob, nýbrž musí hájení jich práv přenechati jim (nárok excisní ve smyslu §u 37 ex. ř.), neboť jí se žádná újma neděje: jsou-li nemovitosti v držení jejím, musí je vydati, nejsou-li, nemá se o to co starati. Nebylo tedy třeba vyšetřovati, zdali jsou či nejsou, a netřeba šetření doplňovati, je-li neúplné, a jest také lhostejno, zda a pokud jsou to cesty čili nic.

Čís. 6479.

Do usnesení rekursního soudu, jímž byl částečně doplněn směnečný platební příkaz ve smyslu původního žalobního návrhu, nepřipouští se rekurs, nýbrž pouze námitky.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, R I 982/26.)

K rekursu žalobcovu změnil rekursní soud napadený směnečný platební příkaz v tom směru, že přiznal žalobci dále ještě $\frac{1}{3}\%$ provise ze směnečného peníze.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs žalovaného.

D ů v o d y:

Podle §u 559 c. ř. s. jest v dalším řízení o žalobě, v níž byl učiněn návrh na vydání směnečného platebního příkazu, použití předpisů §§ 550 až 554 c. ř. s. o řízení rozkazním. Podle §u 552 první odstavec c. ř. s. nepřipouští se proti vydání platebního příkazu opravný prostředek, ale může býti rekusem napadeno rozhodnutí o nákladech, obsažené v platebním příkazu. § 557 c. ř. s. konečně stanoví, že, zakládá-li se pohledávka žalobou vymáhaná na směnce, která má všechny náležitosti platné směnký, a za dalších podmínek tam uvedených může žalobce žádati, by bylo žalovanému přikázáno, by v neprodlužitelné lhůtě tří dnů pod exekucí zaplatil směnečný dluh i s vykázanými vedlejšími pohledávkami a náklady, nebo své námitky proti tomu vznesl. Z těchto předpisů plyne zřejmě, že zákon tomu, proti němuž platební příkaz směřuje, odpírá opravné prostředky — nehledíc k výroku o útratách — a odkazuje ho na námitky. Není proto přípustným rekurs ani proti usnesení rekursního soudu, jímž byl částečně doplněn směnečný platební příkaz ve smyslu původního žalobního návrhu (zde co do $\frac{1}{3}\%$ provise) a mohou býti proti němu podány zase jen námitky.

Čís. 6480.

Řízení o složení vyjevovací přísahy pro bezvýslednost správní exekuce podléhá předpisům exekučního řádu, nanejvýš platí tu § 528 c. ř. s., § 78 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, R I 986/26.)

O b a n i ž š í s o u d y zamítly souhlasně návrh eráru, by dlužníku, proti němuž zůstala s o u d n í exekuce bezvýslednou, byla uložena vyjevovací přísaha. Dovolací rekurs rekursní soud zamítl. D ů v o d y: Stěžovatelka snaží se odůvodnit přípustnost dovolacího rekursu ustanovením čl. 8. §u 11 cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. z. a §u 15 nařízení min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 41 Věstníku. Stěžovatelka však přehlíží, že tato ustanovení, zejména ustanovení §u 15 cit. nařízení týkají se případu, kdež administrativní exekuční zabavení zůstala bez výsledku a proto zakročeno o složení vyjevovací přísahy. O tento případ však zde nejde; vymáhající věřitelka v tomto případě vedla soudní exekuce, zejména zabavením pohledávek, tyto dle návrhu na složení vyjevovací přísahy byly bezvýsledny a proto o složení vyjevovací přísahy zakročeno. V důsledku toho byl návrh na složení vyjevovací přísahy správně připojen k exekučním spisům, poněvadž týž také označen jest jako návrh na ustanovení roku podle §u 47 ex. ř. Poněvadž o řízení podle §u 47 ex. ř. a násl. platí ustanovení exekučního řádu, nikoliv nesporného řízení a dle předpisův exekučního řádu jest dovolací rekurs proti souhlasným usnesením dle §u 78 ex. ř. a 528 c. ř. s. vyloučen a